

അദ്ധ്യായം III

AI-യുടെ വളർച്ചയിൽ തത്ത്വചിന്ത

കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ തത്ത്വചിന്ത

പൂർണ്ണ മലയാളം പതിപ്പ്

പാഠഭാഗം • അഭിപ്രായങ്ങൾ • അറിവ് പരിശോധിക്കാനുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ

ബിഎ സോഷ്യലോജി പഠനം

അദ്ധ്യായം III

AI യുടെ വളർച്ചയിൽ തത്ത്വചിന്ത

അവലോകനം

ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇൻ്റലിജൻസിന്റെ (AI) ആവിർഭാവം തത്ത്വചിന്തയിൽ ഒരു പുതിയ മേഖലയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചു. ബോധം, ജ്ഞാനശാസ്ത്രം, ധർമ്മികത, മനുഷ്യ സ്വത്വം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള നിലവിലുള്ള ആശയങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. കൃത്രിമബുദ്ധി കേവലം ഒരു സാങ്കേതിക പുരോഗതി മാത്രമല്ല, ചിന്ത, അറിവ്, മാനവികത എന്നിവയുടെ ആശയങ്ങളുടെ പുനർമൂല്യനിർണ്ണയം ആവശ്യമായി വരുന്ന ഒരു സുപ്രധാന ദാർശനിക സംഭവം കൂടിയാണ്.

ലക്ഷ്യങ്ങൾ

- ബുദ്ധിയും ബോധവും എന്ന ആശയം അന്വേഷിക്കാൻ
- എപ്പിസ്തമോളജിക്കൽ സമീപനം എന്ന ആശയം അന്വേഷിക്കാൻ
- ധർമ്മിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ എന്ന ആശയം അന്വേഷിക്കാൻ

പുരാതന കാലം മുതൽ, "എന്താണ് അറിവ്?", ബോധത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണ്? മനസ്സും ശരീരവും പരസ്പരം എങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു? എന്താണ് ധർമ്മികതയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്? കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) പുരോഗതി, ദീർഘകാലമായി നിലനിൽക്കുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങളെ ഒരു പുതിയ വിക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് പുനർമൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

കൃത്രിമബുദ്ധി ഒരു സാങ്കേതിക ഉപകരണമായി മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ അറിവ്, ബുദ്ധി, ധർമ്മികത എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളുടെ പ്രതിഫലനമായും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഒരു യന്ത്രത്തിന് മനുഷ്യന്റെ അറിവിനെ അനുകരിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സത്ത എന്താണ്? തത്ത്വചിന്തകരും ശാസ്ത്രജ്ഞരും ഇപ്പോൾ ആലോചിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യമാണിത്.

1. ധൈര്യശേഷിയും ബോധവും

തത്ത്വചിന്തയിൽ, പരമ്പരാഗതമായി അറിവിനുള്ള മാനസിക ശേഷിയായി ജ്ഞാനത്തെ കാണുന്നു, അറിവ് നേടൽ, സംഭരിക്കൽ, കൈകാര്യം ചെയ്യൽ, വിനിയോഗിക്കൽ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രക്രിയകളെയും ഇത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇത് ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും (അറിയുന്നതിന്റെ തത്ത്വചിന്ത) മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെയും ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്.

മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ ഡെസ്കാർട്ടീസും മറ്റ് തത്ത്വചിന്തകരും ചോദ്യം ചെയ്തു. "കോഗ്നിറ്റീവോ" സാധാരണയായി "അറിവ്" എന്നാണ് വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നത്, എന്നിരുന്നാലും, ഈ വിവർത്തനത്തിന് കൃത്യതയില്ല. "അറിവ്" എന്നത് "സയന്റിയ" യുടെ വിവർത്തനമാണെങ്കിലും, ഡെസ്കാർട്ടീസ് അറിവിനെ അറിവിൽ നിന്ന് (സയന്റിയ) വേർതിരിച്ചു. നമ്മുടെ അറിവിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും കഴഞ്ഞ് മറഞ്ഞതും അപര്യാപ്തമാണെന്ന് വാദിച്ചു. പൊതുവേ, ദാർശനിക പദാവലിയിൽ, അറിവ് അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥകളെയും പ്രക്രിയകളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

അറിയുന്നതിലും സംവേദനം, വികാരം, ഇച്ഛാശക്തി എന്നിവയിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്. മനസ്സിന്റെ സത്തയോ മാനസികാവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാന ഗുണമോ അവബോധമാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടീസ് വാദിച്ചു. എല്ലാ മാനസികാവസ്ഥകളും ബോധമുള്ളതാണെന്ന് നിഗമനം ചെയ്തു.

സ്പിനോസ മൂന്ന് തലത്തിലുള്ള അറിവിനെ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു. പ്രാരംഭ ഗ്രേഡിൽ ഉപരിപ്ലവമായ സെൻസ് ഹാൻഡ് അഭിപ്രായങ്ങൾ, ഭാവന, ചാഞ്ചാട്ടമുള്ള അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന അറിവ് എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ തരത്തിലുള്ള അറിവ് വ്യാജത്തെ അനുവദിക്കുന്നു. രണ്ടാം ഗ്രേഡ് യുക്തി (അനുപാതം) ആണ്, ഇത് സംഭവങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന ഉറവിടം അന്വേഷിക്കുകയും ആവശ്യമായ സത്യങ്ങൾ തേടുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂന്നാമത്തെയും ഉയർന്ന ഗ്രേഡും അവബോധജന്യമായ അറിവാണ് (സയന്റിയ ഇൻ്റുട്ടിവ്), ഇത് സ്വഭാവസവിശേഷതകളുടെ സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള മതിയായ ആശയങ്ങളിൽ നിന്ന് വസ്തുക്കളുടെ സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ ധാരണയിലേക്ക് പുരോഗമിക്കുന്നു. "ഒന്നാം ക്രമത്തിലുള്ള അറിവ് മാത്രമാണ് അസത്യത്തിന്റെ ഉറവിടം;

രണ്ടാം ക്രമത്തിലുള്ള അറിയും മൂന്നാം ക്രമത്തിലുള്ള അറിയും അന്തർലീനമായി സത്യമാണ്."

എല്ലാ അറിയും ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതെന്ന് അനുഭവവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വം വാദിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയ വിവരങ്ങൾ നേടുന്നതിനും, ഘടനാപരമാക്കുന്നതിനും, സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള പ്രക്രിയയാണ് വിജ്ഞാനം..എല്ലാ അറിയും ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതെന്ന് അനുഭവവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വം വാദിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയ ഡാറ്റ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും, സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും, സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള പ്രക്രിയയാണ് ജ്ഞാനം. ഒരു തബുല രസമായി മനസ്സ് ജനനസമയത്ത്, മനസ്സ് ഒരു കളങ്കമില്ലാത്ത തബുല രസമാണ്. ഈ ആശയം സഹജമായ ആശയങ്ങളുടെ യുക്തിവാദ വാദത്തിന് നേരിട്ട് വിരുദ്ധമാണ്. അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്ന മുൻകാല സങ്കല്പങ്ങൾ, അറിവ് അല്ലെങ്കിൽ വൈജ്ഞാനിക ചട്ടങ്ങളുടെ അഭാവത്തെ ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ മാനസിക നിർമ്മിതികളും അടിസ്ഥാന തലത്തിൽ നിന്ന് വികസിപ്പിക്കണം.

എല്ലാ മാനസിക ഉള്ളടക്കങ്ങളുടെയും (ആശയങ്ങളുടെ/സങ്കല്പങ്ങളുടെ) ഉത്ഭവത്തെ അനുഭവശാസ്ത്രജ്ഞർ രണ്ട് അടിസ്ഥാന സ്രോതസ്സുകളായി തരംതിരിക്കുന്നു: സംവേദനം (ബാഹ്യബോധം): പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴി ബാഹ്യ പരിസ്ഥിതി അനുഭവിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ (ഉദാ. "ചുവപ്പ്," "തണുപ്പ്," "ഉച്ചത്തിൽ" എന്ന ആശയം). പ്രതിഫലനം (ആന്തരികബോധം): മനസ്സിന്റെ ആന്തരിക പ്രക്രിയകളുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ (ഉദാ. "ചിന്തിക്കുക," "ഇച്ഛിക്കുക," "വിശ്വസിക്കുക" എന്നീ ആശയങ്ങൾ).

സഹസംസ്കരണം എന്ന നിലയിൽ അറിവ് മനുഷ്യ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ ഘടന അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയോ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയോ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങൾ: ഇന്ദ്രിയ ധാരണയിൽ നിന്നോ ധ്യാനത്തിൽ നിന്നോ നേരിട്ട് ലഭിക്കുന്ന അവശ്യവും അവിഭാജ്യവുമായ ഘടകങ്ങൾ (ഉദാ. ഒരു ഏക നിറം, ഒരു പ്രത്യേക ശബ്ദം). സങ്കീർണ്ണമായ ആശയങ്ങൾ: മനസ്സ് ലളിതമായ ആശയങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിക്കുകയോ, വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയോ, പുതിയ ആശയങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകളുടെ ഫലം (ഉദാ. "കുതിര", "കൊമ്പ്" എന്നിവയുടെ ലളിതമായ ആശയങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുന്ന "യൂണികോൺ" എന്ന സങ്കീർണ്ണമായ ആശയം അല്ലെങ്കിൽ "നിതി" എന്ന അമൂർത്ത ആശയം).

യുക്തിവാദത്തിന്റെയും അനുഭവവാദത്തിന്റെയും സത്തയും ഉത്ഭവവും സംബന്ധിച്ച് ദീർഘകാലമായി നിലനിൽക്കുന്ന ദാർശനിക പ്രതിസന്ധിയെ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപ്ലവകരമായ ശ്രമമാണ് ഇമ്മാനുവൽ കാന്റിന്റെ സിതസിസ്.

മനുഷ്യന്റെ അറിവ് (അറിവ്). ഗണിതശാസ്ത്രത്തെയും ശാസ്ത്രത്തെയും പോലെ, അറിവ് സാർവത്രികവും അനിവാര്യവുമായിരിക്കണമെന്ന് കാന്റ് യുക്തിവാദികളോട് യോജിച്ചു. അതേസമയം എല്ലാ അറിയും അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നതെന്ന് അനുഭവവാദികളുമായി യോജിച്ചു. അറിവ് രണ്ട് ഘടകങ്ങൾ സംയോജിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാണെന്ന് അദ്ദേഹം നിർണ്ണയിച്ചു:

അറിവ് = ഇന്ദ്രിയ ഇൻപുട്ട് + സഹജമായ മാനസിക ഘടനകൾ

കോപ്പർനിക്കസിന്റെ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് സൂര്യനിലേക്കുള്ള ഫോക്കസ് പരിവർത്തനത്തിന് സമാനമായി, കാന്റ് വിഷയത്തിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധ വിഷയത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടതിനാലാണ് കാന്റ് തന്റെ രീതിശാസ്ത്രത്തെ "കോപ്പർനിക്കൻ വിപ്ലവം" എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. അറിവ് നേടുന്നതിന് നമ്മുടെ അറിവ് വസ്തുക്കളുമായി യോജിച്ചതായിരിക്കണമെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിനപകരം (അനുഭവവാദം), വസ്തുക്കൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഘടനയുമായി പൊരുത്തപ്പെടണമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. മനസ്സ് ഇന്ദ്രിയ വിവരങ്ങളുടെ (ടാബുല രസ) നിഷ്ക്രിയ ഉപഭോക്താവല്ല, മറിച്ച് അനുഭവങ്ങളുടെ സജീവമായ പ്രോസസ്സറും സംഘാടകനുമാണെന്ന് ഇത് തെളിയിക്കുന്നു.

കാന്റ് മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ അനിവാര്യവും പരസ്പര പൂരകവുമായ രണ്ട് കഴിവുകളായി വിഭജിച്ചു. അവ ഓരോന്നും ഒരു പ്രധാന ഘടകമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

എ. സെൻസിബിലിറ്റി (അനുഭവശാസ്ത്ര സംഭാവന)

പരിസ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് സംസ്കരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിവരങ്ങൾ സ്വാംശീകരിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ നിഷ്ക്രിയ ഗ്രഹണ ശേഷിയാണിത്.

• ഉള്ളടക്കം: ഇത് അറിവിന്റെ സത്തയെയോ സത്തയെയോ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു - സംവേദനങ്ങൾ. • അവബോധത്തിന്റെ രീതികൾ (ഒരു പ്രിയോറി): ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക അനുഭവത്തിന് മുമ്പുള്ള രണ്ട് അന്തർലീനമായ ചട്ടങ്ങളിലൂടെ മനസ്സ് ഈ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടാത്ത ഇന്ദ്രിയ വൈകല്യത്തെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു:

1. സ്ഥലം: ബാഹ്യ ധാരണയെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു, അതുവഴി പരസ്പരം "അടുത്തുള്ള" അല്ലെങ്കിൽ "ബാഹ്യ" വസ്തുക്കളെ തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു.

2. സമയം: ആന്തരിക ധാരണയെ ക്രമീകരിക്കുന്നു, അനുഭവങ്ങൾ പരസ്പരം "മുമ്പ്" അല്ലെങ്കിൽ "ശേഷം" സംഭവിക്കുന്നതായി തിരിച്ചറിയാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. സ്ഥലത്തിന്റെയും സമയത്തിന്റെയും അഭാവത്തിൽ, സംഭവദനം ഒരു അസംഘടിത ബഹുമുഖമായി മാറും; അത് ഇതുവരെ ലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളുടെ അനുഭവത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നില്ല. ബി. മനസ്സിലാക്കൽ (യുക്തിവാദി സംഭാവന) ഇതാണ് മനസ്സിന്റെ സജീവമായ സ്വാഭാവികത എന്ന കഴിവ്, ഇത് ഘടനാപരമായ ഇന്ത്യാ ഡാറ്റയെ വിഭജിക്കുകയും സങ്കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

- ആശയങ്ങൾ: ഇന്ത്യാ വിവരങ്ങൾ പ്രോസസ്സ് ചെയ്യുന്നതിനും സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനും ആവശ്യമായ ചട്ടക്കൂട് ഇത് നൽകുന്നു.
- ഗ്രഹണത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങൾ (ഒരു പ്രിയോറി): വസ്തുക്കളെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതാക്കാൻ മനസ്സ് സാർവത്രികമായി അനുഭവത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ട് അന്തർലീനവും അത്യാവശ്യവുമായ ആശയങ്ങളാണിവ. നമ്മുടെ സംഭവദനങ്ങളുടെ സംയോജനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന തത്വങ്ങളാണ് അവ. ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായവ ഇവയാണ്:
- പദാർത്ഥവും അപകടവും: വേരിയബിൾ ഗുണങ്ങളുള്ള സ്ഥിരമായ വസ്തുക്കളായി എന്റിറ്റികളെ തിരിച്ചറിയൽ. • കാര്യകാരണവും ആശ്രിതത്വവും: അവശ്യ നിയമങ്ങളാൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി സംഭവങ്ങളെ തിരിച്ചറിയൽ. കാര്യകാരണബന്ധം ഒരു ശീലം മാത്രമാണെന്ന് വാദിച്ച ഹ്യൂമിന്റെ സംശയവാദത്തോടുള്ള കാന്റിന്റെ പ്രതികരണം വ്യക്തമായിരുന്നു.

ആധുനിക വൈജ്ഞാനിക മനഃശാസ്ത്രത്തിലും വൈജ്ഞാനിക ശാസ്ത്രത്തിലും, മനസ്സിന്റെ പ്രതിനിധാനാവസ്ഥയും പ്രക്രിയയുമാണ് ജ്ഞാനം എന്ന് പറയുന്നത്, ചിന്ത മാത്രമല്ല ഭാഷാ ഉപയോഗം, ചിഹ്ന കൃത്രിമത്വം, പെരുമാറ്റ നിയന്ത്രണം എന്നിവയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. റസ്സലിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, "ബോധം: ഒരു വ്യക്തി വാക്കുകളോ വാക്കുകളുടെ ചിത്രങ്ങളോ മറ്റുള്ളവരോടോ തന്നോടോ സാഹചര്യം ഉറപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഒരു സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാനാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു."

ബോധം

മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരവും സങ്കീർണ്ണവുമായ വിഷയമാണ് ബോധം എന്ന ആശയം. ഇത് സാധാരണയായി ആത്മനിഷ്ഠമായ അവബോധമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു - ഒരു മനുഷ്യനോ ഏതെങ്കിലും വികാരജീവിയോ ആയി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ആന്തരിക അനുഭവത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ്. ബോധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദാർശനിക വ്യവഹാരം നാല് പ്രാഥമിക മേഖലകളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു: അതിന്റെ നിർവ്വചനം, അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ സ്വഭാവം, മനസ്സ്-ശരീര ബന്ധം, വിശദീകരണത്തിന്റെ സാധ്യത. ബോധത്തിന്റെ ഒരു ദാർശനിക വിശദീകരണം രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും കാര്യമായ വെല്ലുവിളികളാൽ നിറഞ്ഞതാണ്. ബോധമുള്ള മനുഷ്യനായിരിക്കുന്നതിന്റെ അനുഭവത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത് ഒരു വിശദീകരണവും നൽകുന്നില്ല; തലച്ചോറിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ബോധത്തെ ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ബോധത്തിന്റെ ആന്തരിക സത്തയെ തന്നെ അവഗണിക്കുന്നു.

പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെ റെനെ ഡെസ്കാർട്ടസ്, ബറൂച്ച് സ്പിനോസ, ഗോട്ട്ഫ്രൈഡ് ലീബ്നിസ് തുടങ്ങിയ തത്ത്വചിന്തകർ വിശദീകരിച്ചതുപോലെ, "യുക്തിവാദത്തിന്റെ ബോധം" പ്രധാനമായും മനസ്സിലാക്കുന്നത് ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിലൂടെയും തത്ത്വചിന്തയിലൂടെയുമാണ്. യുക്തിവാദികൾക്ക്, അവബോധം ഒരു ലളിതമായ ജൈവിക സംഭവത്തെ മറികടക്കുന്നു; ഇത് ഒരു അടിസ്ഥാന, ഭൗതികമല്ലാത്ത പദാർത്ഥമായി (ഡെസ്കാർട്ടസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ) അല്ലെങ്കിൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു പ്രാഥമിക ഗുണമായി (സ്പിനോസയും ലീബ്നീസും മുന്നോട്ടുവച്ചത്) കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. അത് വിശ്വസനീയമായ അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാന ഉറവിടമാണ്. ബോധത്തിലൂടെയും യുക്തിയിലൂടെയും വെളിപ്പെടുന്ന ചില സഹജമായ സങ്കല്പങ്ങൾ മനുഷ്യർക്ക് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് യുക്തിവാദികൾ അവകാശപ്പെടുന്നു. അറിവിന്റെ ഉത്ഭവം: ദൈവം, അനന്തത, പദാർത്ഥം, ഗണിതശാസ്ത്രം, യുക്തി എന്നിവയുടെ തത്വങ്ങൾ പോലുള്ള ഈ അന്തർലീനമായ ആശയങ്ങൾ, അസ്തിത്വത്തെ ക്രമാനുഗതമായി സംഘടിപ്പിക്കാനും മനസ്സിലാക്കാനും നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന അസന്ദിഗ്ധമായ വസ്തുതകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അനുഭവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം: ഇന്ത്യാനുഭവം, മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന, അന്തർലീനമായ ആശയങ്ങളെ മനസ്സ് തിരിച്ചറിയുന്നതിനെ സജീവമാക്കുന്നു; അത് ആശയങ്ങൾ സ്വയം സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. തൽഫലമായി, അവബോധത്തിന്റെ സത്യങ്ങൾ ഒരു അന്തർലീനവും യുക്തിസഹവുമായ അടിത്തറയിൽ നിന്നാണ് ഉത്ഭവിക്കുന്നത്. തുടർന്നുള്ള യുക്തിവാദികൾ ബോധത്തെ വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ അവരുടെ ചട്ടക്കൂടുകളിൽ സംയോജിപ്പിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും അതിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രാധാന്യം നിലനിർത്തി.

കാർട്ടീഷ്യൻ വിക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ, ബോധം അന്തർലീനമായി ആത്മനിഷ്ഠമാണ്, കാരണം അത് കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് മറ്റുള്ളവർക്ക് നേടാനാകാത്ത പ്രത്യേക പ്രവേശനമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും വ്യത്യസ്ത

പദാർത്ഥങ്ങളാണെങ്കിലും, അവ പരസ്പരം കാര്യകാരണ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുവെന്ന് ഇത് തെളിയിക്കുന്നു. കാർട്ടീഷ്യൻ ആത്മാക്കൾ അവയുടെ തുടർച്ചയായ നിലനിൽപ്പിനോ വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തനത്തിനോ ദ്രവ്യത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. അവയ്ക്ക് സ്ഥലപരമായ സ്ഥാനമില്ല.

മനസ്സിന്റെ സത്തയോ മാനസികാവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാന ഗുണമോ അവബോധമാണെന്ന് ഡെസ്കാർട്ടസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു, എല്ലാ മാനസികാവസ്ഥകളും ബോധമുള്ളതാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഒരു കാർട്ടീഷ്യൻ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന്, ബോധം അന്തർലീനമായി ആത്മനിഷ്ഠമാണ്, കാരണം അത് കൈവശമുള്ള വ്യക്തിക്ക് മറ്റുള്ളവർക്ക് നേടാനാകാത്ത പ്രത്യേക പ്രവേശനം ഉള്ളതായി തോന്നുന്നു. പെരുമാറ്റവാദം, പ്രവർത്തനപരത, പ്രകൃതിവാദം എന്നിവയുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന ആവർത്തനങ്ങൾ ഈ കാർട്ടീഷ്യൻ വാദങ്ങളെ എതിർക്കുകയും ശാരീരിക, പ്രവർത്തനപരമായ അല്ലെങ്കിൽ ന്യൂറോളജിക്കൽ ചട്ടക്കൂടുകളിൽ അവബോധത്തെ വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, വിശദീകരണ വിടവ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ശാരീരിക അല്ലെങ്കിൽ ന്യൂറോളജിക്കൽ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് ബോധത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്റെ പ്രശ്നം നിലനിൽക്കുന്നു.

ബറൂക് സ്റ്റീനോസ (ഏകത്വം): സ്റ്റീനോസ ദൈവതവാദത്തെ നിരാകരിക്കുകയും ദൈവം അല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതി എന്ന ഒരേയൊരു വസ്തു മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന വീക്ഷണകോണായ ഏകത്വത്തെ വാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ബോധം (ചിന്ത), ഭൗതിക യാഥാർത്ഥ്യം (വിപുലീകരണം) എന്നിവ ഈ ഏക അസ്തിത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന രണ്ട് സ്വഭാവസവിശേഷതകളാണ്. അതിനാൽ ബോധം യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു സമകാലിക വശമാണ്, സർവ്വവ്യാപിയാണ്.

ഗോട്ട്ഫ്രൈഡ് ലീബ്നിസ് (ബഹുവചനം/ആദർശവാദം): മൊണാഡുകൾ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന, പരസ്പരം ഇടപെടാത്ത, ലളിതവും മനസ്സിനെപ്പോലുള്ളതുമായ അസ്തിത്വങ്ങളുടെ പരിധിയില്ലാത്ത ഒരു ശ്രേണി യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് ലെബ്നിസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഓരോ മൊണാഡും ഒരു "ആത്മാവ്" അല്ലെങ്കിൽ ധാരണയുടെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായി വർത്തിക്കുന്നു. ബോധം എല്ലാ അസ്തിത്വത്തിലും അന്തർലീനമാണ്, കാരണം ഓരോ മൊണാഡും അതിന്റെ വ്യതിരിക്തവും ആന്തരികവുമായ വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭാഗത്തെയും "പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു". ഒരു മൊണാഡിന്റെ സങ്കീർണ്ണത കൂടുന്തോറും അതിന്റെ സ്വയം അവബോധം കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും.

അനുഭവ മാതൃകയിൽ, അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന സംവേദനങ്ങൾ, ആശയങ്ങൾ, ധാരണകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള നേരിട്ടുള്ള അറിവാണ് ബോധം എന്ന് നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വീക്ഷണം ബോധം ഒരു അമൂർത്തവും നിലവിലുള്ളതുമായ ഒരു അസ്തിത്വമല്ല, മറിച്ച് മനസ്സിന്റെ ഇന്ദ്രിയ ഇൻപുട്ടുകളെ യോജിച്ച് അനുഭവങ്ങളിലേക്കുള്ള സമന്വയത്തിന്റെ ഒരു ഉൽപ്പന്നമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നു.

മാനസിക പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമായ ശുദ്ധമായ ബോധത്തെയും ബാഹ്യലോകവുമായുള്ള ഇന്ദ്രിയ ഇടപെടലിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന അനുഭവബോധത്തെയും ഇമ്മാനുവൽ കാന്റ് വേർതിരിച്ചു. ഇന്ദ്രിയ വിവരങ്ങളുടെയും മനസ്സിന്റെ വൈജ്ഞാനിക ശക്തികളുടെയും സമന്വയത്തിൽ നിന്നാണ് അറിവ് ഉയർന്നുവരുന്നതെന്ന് കാന്റ് വാദിക്കുന്നു, ഇത് അനുഭവവാദത്തെയും യുക്തിവാദത്തെയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്നു.

ഇമ്മാനുവൽ കാന്റിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ബോധം ഒരു വസ്തുവോ വെറും മാനസിക സംഭവമോ അല്ല, മറിച്ച് എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും വസ്തുനിഷ്ഠതയെയും പ്രാപ്തമാക്കുന്ന അവശ്യവും ഏകീകൃതവുമായ ചട്ടക്കൂടാണ്.

അറിവ്, അനുഭവപരമായ സത്തയിലല്ല, മറിച്ച് അവബോധത്തിന്റെ അതിന്ദ്രിയ അവസ്ഥകളിലാണ് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്.

ബോധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാന്റിന്റെ വീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിന്ദ്രിയ ആദർശവാദത്തിന് അടിസ്ഥാനപരമാണ്, കൂടാതെ അതിന്ദ്രിയമായ ഏകത്വത്തിന്റെ (Transcendental Unity of Apperception) ആശയത്തിൽ ഇത് സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് കാന്റിന്റെ ബോധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമപ്രധാനമായ ആശയത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഏതൊരു അനുഭവത്തിന്റെയും നിലനിൽപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ, അത്യാവശ്യമായ അവസ്ഥയെ ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രതിഭാസശാസ്ത്രം (ഹ്യൂസേൾ): ബോധം അന്തർലീനമായി മനഃപൂർവ്വമാണ്; അത് ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ശാശ്വതമായ അവബോധമാണ്. പ്രതിഭാസശാസ്ത്ര രീതി, അനുഭവത്തിന്റെ ഘടനയെ അതിന്റെ ഭൗതിക അടിത്തറയെക്കുറിച്ചുള്ള മുൻധാരണകളില്ലാതെ നേരിട്ട് വ്യക്തമാക്കുന്നത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

റാഡിക്കൽ എമ്പിരിസിസം (വിലും ജെയിംസ്): ബോധം ഒരു പ്രത്യേക അസ്തിത്വമായി നിലനിൽക്കുന്നില്ല. അത് മാനസികമോ ശാരീരികമോ അല്ലാത്ത "ശുദ്ധമായ അനുഭവത്തിന്റെ" പൂർണ്ണതയ്ക്കുള്ളിലെ ഒരു പ്രവർത്തനമോ ബന്ധമോ മാത്രമാണ്. നിലവിൽ,

റോബോട്ടുകൾക്ക് "ബോധം" ഇല്ലാതെ തന്നെ യുക്തിസഹമായ പഠനം, പ്രശ്നപരിഹാരം തുടങ്ങിയ ജോലികൾ ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന് ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് കൃത്രിമബുദ്ധി (AI) ഈ ആശയത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ബുദ്ധിക്ക് ബോധം ആവശ്യമാണോ അതോ വെറും കണക്കുകൂട്ടലുകളെ മറികടക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം ഇത് ഉയർത്തുന്നു.

2. ജ്ഞാനശാസ്ത്രവും സത്യവും

അറിവിന്റെ സ്വഭാവം, ഉത്ഭവം, അതിരുകൾ, നിയമസാധുത എന്നിവ പരിശോധിക്കുന്ന ദാർശനിക ശാസ്ത്രമാണ് ജ്ഞാനശാസ്ത്രം. അറിവ് എന്താണ്? അറിവ് സമ്പാദന പ്രക്രിയ എന്താണ്? വിശ്വാസങ്ങളെ സത്യമോ ന്യായമോ ആക്കുന്നത് എന്താണ്? സത്യം എന്നത് സത്യസന്ധതയെയോ സത്യത്തോടുള്ള പറ്റിനിൽക്കലിനെയോ ആണ്. അറിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വാദങ്ങളുടെ കൃത്യത, സത്യസന്ധത, ആശ്രയത്വം എന്നിവയുമായി ഇത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനശാസ്ത്രം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ അറിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം തത്ത്വചിന്തയ്ക്കും കൃത്രിമബുദ്ധിക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങൾക്ക് വലിയ അളവിലുള്ള ഡാറ്റാ പ്രോസസ്സ് ചെയ്യാനും ഉത്തരങ്ങൾ നൽകാനും കഴിയുമെങ്കിലും, അവയ്ക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ അറിയാൻ കഴിയുമോ? അവയ്ക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമോ, അതോ അത് ലഭിച്ചതായി നടിക്കുകയല്ലേ? യഥാർത്ഥ വിശ്വാസവും യഥാർത്ഥ അറിവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്ലേറ്റോയുടെ ആശയത്തിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ, ഇത് നമ്മെ പൂർണ്ണ വൃത്തത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. ജ്ഞാനശാസ്ത്രവും സത്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഇത് ചിത്രീകരിക്കുന്നു

അറിവിന്റെ കാതലായ സത്യം

തത്ത്വചിന്തയിലും ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിലും അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാന അടിത്തറയാണ് സത്യം, അറിവിന്റെ മുഴുവൻ ആശയവും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാണ് അത്. ഒരു വ്യക്തിക്ക് അറിയുണ്ടെന്ന് വാദിക്കുന്നത്, ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ചിന്തയോ പ്രസ്താവനയോ യഥാർത്ഥവുമായി യോജിക്കുന്നുവെന്നും അതിനാൽ അത് സത്യമാണെന്നും അർത്ഥമാക്കുന്നു. ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിൽ, അറിവിനെ പലപ്പോഴും "ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ട യഥാർത്ഥ വിശ്വാസം" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. തൽഫലമായി, ആത്മാർത്ഥത പ്രധാനമാണ്; സത്യമില്ലാതെ, വിശ്വാസങ്ങളെ കണക്കാക്കാനാവില്ല.

അറിവ്. അറിവിന്റെ ദാർശനിക പരിശോധനയായ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന് സത്യവും അറിവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. തത്ത്വചിന്തയിൽ, സത്യം കേവലം അറിവിന്റെ ഒരു അഭിലാഷണീയ ഗുണമല്ല; അറിവിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു മുൻവ്യവസ്ഥയാണ്. അറിവിന്റെ പരമ്പരാഗതവും ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതുമായ നിർവ്വചനം അത് ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ട യഥാർത്ഥ വിശ്വാസമാണെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നു. ക്ലാസിക്കൽ ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിൽ, അറിവിനെ ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ട യഥാർത്ഥ വിശ്വാസമായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു, പ്ലേറ്റോയുടെ തിയറ്റേസിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഒരു ആശയം. അറിവ് നിലനിൽക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മാനദണ്ഡങ്ങൾ പാലിക്കണമെന്ന് ഈ വീക്ഷണം ഉറപ്പിക്കുന്നു. സത്യത്തിന്റെ സത്തയും അറിയുമായുള്ള അതിന്റെ ബന്ധവും വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് തത്ത്വചിന്തകർ നിരവധി പ്രധാന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

സത്യ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

വസ്തുനിഷ്ഠമായ യഥാർത്ഥ്യത്തെ കൃത്യമായി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതോ പൊരുത്തപ്പെടുന്നതോ ആണ് സത്യം എന്ന് കറസ്പോണ്ടൻസ് സിദ്ധാന്തം വാദിക്കുന്നു. ഒരു നിർദ്ദേശം ലോകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അത് സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു പരാമർശം യഥാർത്ഥവുമായോ വസ്തുതാപരമായ വിവരങ്ങളുമായോ യോജിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് കൃത്യമാണെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സത്യം നമ്മുടെ പ്രസ്താവനകളും ലോകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശ്വാസങ്ങളോ നിർദ്ദേശങ്ങളോ യഥാർത്ഥ ലോക സാഹചര്യങ്ങളുമായി കൃത്യമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അവ സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, മഞ്ഞ് വെള്ളത്താണെങ്കിൽ "മഞ്ഞ് വെള്ളത്താണ്" എന്ന പ്രസ്താവന ശരിയാണ്. ഒരു വിശ്വാസ വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിലെ ആന്തരിക യോജിപ്പാണ് സത്യത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നതെന്ന് സഹവർത്തിത്വ സിദ്ധാന്തം വാദിക്കുന്നു. ഒരു വിശ്വാസം മറ്റ് സ്ഥാപിത വിശ്വാസങ്ങളുമായി യോജിപ്പോടെ യോജിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. അംഗീകൃത വിശ്വാസങ്ങളുടെ ഒരു സ്ഥാപിത വ്യവസ്ഥയുമായി യോജിപ്പോടെ യോജിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു വിശ്വാസം സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സത്യം ബാഹ്യ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായുള്ള യോജിപ്പിനെല്ലാ മറിച്ച് ഒരു കൂട്ടം ആശയങ്ങളുടെ ആന്തരിക യോജിപ്പിനെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഒരു പുതിയ വിശ്വാസം, സ്ഥാപിത സത്യങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമല്ലെങ്കിൽ അത് സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ, ഒരു സിദ്ധാന്തം, സ്ഥാപിത ഗണിത ചട്ടങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അത് സാധുവായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. പ്രായോഗിക സിദ്ധാന്തം പറയുന്നത്, സത്യം അതിന്റെ പ്രായോഗിക ഫലപ്രാപ്തി അല്ലെങ്കിൽ ഉപയോഗക്ഷമതയാൽ നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്നു എന്നാണ്. ഒരു വിശ്വാസം അതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഫലപ്രദമായ ഫലങ്ങളോ അനുഭവങ്ങളോ നൽകുന്നുവെങ്കിൽ അത് സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു നിർദ്ദേശം പ്രായോഗികമാണെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ ലോകത്തിലെ പ്രയോഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗക്ഷമതയും ഫലപ്രാപ്തിയും പ്രകടമാക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സത്യം അതിന്റെ പ്രായോഗിക ഫലങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്, ഒരു വിശ്വാസം വിജയമോ പ്രശ്നപരിഹാരമോ സാധ്യമാക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് സത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. "വ്യായാമം ആരോഗ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു" എന്ന വാദം സാധുവാണ്, കാരണം അത് പ്രായോഗികമായി പ്രയോജനകരമായ ഫലങ്ങൾ നൽകുന്നു.

സ്ഥിരീകരണവും ന്യായീകരണവും

നമ്മുടെ വിശ്വാസങ്ങളുടെ സത്യം എങ്ങനെ പരിശോധിക്കാമെന്ന് ജ്ഞാനശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്നു. യുക്തി, ധാരണ, അനുഭവം, ശാസ്ത്രീയ അന്വേഷണം തുടങ്ങിയ രീതികൾ സത്യത ഉറപ്പാക്കാൻ ലക്ഷ്യമിടുന്നു. വിശ്വാസങ്ങൾ, പ്രസ്താവനകൾ അല്ലെങ്കിൽ അവകാശവാദങ്ങൾ എങ്ങനെ സത്യമോ വിശ്വസനീയമോ ആയി സ്ഥാപിക്കാമെന്ന് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന തത്ത്വചിന്തയിലെയും ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിലെയും കേന്ദ്ര ആശയങ്ങളാണ് സ്ഥിരീകരണവും നീതീകരണവും. അവ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവ അറിവിന്റെ മൂല്യനിർണ്ണയത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അനുഭവപരമായ നിരീക്ഷണത്തിലൂടെയോ യുക്തിസഹമായ വിശകലനത്തിലൂടെയോ ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ സത്യമോ വ്യാജമോ സ്ഥിരീകരിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ സ്ഥിരീകരണം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

സ്ഥിരീകരണവാദത്തിന്റെ അടിത്തറയാണിത്, സ്ഥിരീകരണത്തിലെ പ്രധാന ആശയങ്ങൾ: ഒരു പ്രസ്താവന അനുഭവപരമായി പരിശോധിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ (ഇന്ത്യാനുഭവത്തിലൂടെ) അല്ലെങ്കിൽ വിശകലനപരമായി ശരിയാണെങ്കിൽ (നിർവ്വചനം അനുസരിച്ച് ശരിയാണ്, ഉദാഹരണത്തിന് "എല്ലാ ബാച്ചിലർമാരും അവിവാഹിതരാണ്"). മെറ്റാഫിസിക്ക് അല്ലെങ്കിൽ തിയോളജിക്കൽ അവകാശവാദങ്ങൾ - അനുഭവത്തിലൂടെ പരീക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ - ഒരു സ്ഥിരീകരണ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് വൈജ്ഞാനികമല്ലാത്തതോ അർത്ഥശൂന്യമോ ആയി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സ്ഥിരീകരണം ഭാഷയെയും അനുഭവ ശാസ്ത്രത്തെയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു, അർത്ഥവത്തായ പ്രസ്താവനകൾ നിരീക്ഷിക്കാവുന്ന വസ്തുതകളുമായോ യുക്തിസഹമായ സത്യങ്ങളുമായോ പൊരുത്തപ്പെടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണം: "സമുദ്രനിരപ്പിൽ 100°C യിൽ വെള്ളം തിളച്ചുമറിയുന്നു" എന്ന പ്രസ്താവന നിരീക്ഷണത്തിലൂടെയും അളവെടുപ്പിലൂടെയും പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്, ഇത് അനുഭവപരമായ പദങ്ങളിൽ അർത്ഥവത്തായതാക്കുന്നു.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ വിശ്വാസം യുക്തിസഹമായി പിന്തുണയ്ക്കപ്പെടുമ്പോഴോ തെളിവുകൾ ഉറപ്പുനൽകുമ്പോഴോ അത് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന ഒരു ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായ ആശയമാണ് നീതീകരണം. അറിവിന്റെ ക്ലാസിക്ക് നിർവ്വചനമായ "ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ട യഥാർത്ഥ വിശ്വാസം" എന്നതിലെ വെറും വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് അറിവിനെ വേർതിരിക്കുന്നത് ഇതാണ്. നീതീകരണത്തിലെ പ്രധാന ആശയങ്ങൾ: മതിയായ കാരണങ്ങൾ, തെളിവുകൾ അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയമായ വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയകൾ എന്നിവയാൽ ഒരു വിശ്വാസം ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

ഒരു വിശ്വാസത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന കാരണത്തെയോ തെളിവിനെയോ ആണ് ന്യായീകരണം എന്ന് പറയുന്നത്. അത് ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകുന്നു: “ഈ വിശ്വാസത്തെ അറിവായി കണക്കാക്കാൻ നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ട് അർഹതയുണ്ട്?” “ഒരു വിശ്വാസം അറിവായി കണക്കാക്കണമെങ്കിൽ, അത് സത്യമായിരിക്കുക മാത്രമല്ല, ന്യായീകരിക്കപ്പെടുകയും വേണം. ഒരാളുടെ ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായ വീക്ഷണകോണിനെ ആശ്രയിച്ച്, യുക്തി, തെളിവ്, അധികാരം അല്ലെങ്കിൽ അനുഭവം എന്നിവയിൽ നിന്ന് ന്യായീകരണം ഉണ്ടാകാം. പ്ലേറ്റോ, ഡെസ്കാർട്ടസ് തുടങ്ങിയ തത്ത്വചിന്തകർ യുക്തിസഹമായ ന്യായീകരണത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിയപ്പോൾ, ലോക്ക്, ഹ്യൂം എന്നിവർ അനുഭവപരമായ ന്യായീകരണത്തിന് ഊന്നൽ നൽകി.

ഉദാഹരണം:

മുൻകാലങ്ങളിൽ എല്ലാ ദിവസവും സൂര്യൻ ഉദിച്ചതിനാൽ (ഇൻഡക്റ്റീവ് യുക്തിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി) നാളെ സൂര്യൻ ഉദിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ന്യായമുണ്ട്.

ന്യായീകരണം പ്രത്യേകിച്ചും കേന്ദ്രബിന്ദുവാണ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ, ജ്ഞാനശാസ്ത്രം അറിവിനെക്കാൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ ന്യായീകരണ

വിഷയത്തിലാണ് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്.

ന്യായീകരണത്തിന് നിരവധി സിദ്ധാന്തങ്ങളുണ്ട്.

ഫൗണ്ടേഷനലിസം: ചില അടിസ്ഥാന വിശ്വാസങ്ങളാണ് മറ്റ് ന്യായീകരിക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ആത്യന്തിക അടിത്തറ നൽകുന്നത്.

കോഹെറൻസിം: പരസ്പരബന്ധിതമായ വിശ്വാസങ്ങളുടെ ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ സ്ഥിരതയോടെ യോജിക്കുമ്പോഴാണ് വിശ്വാസങ്ങൾ ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

വിശ്വാസ്യത: ഒരു വിശ്വാസം ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നത് അത് വിശ്വസനീയമായ ഒരു പ്രക്രിയയിൽ നിന്ന് (ഉദാഹരണത്തിന്, ധാരണ, യുക്തി അല്ലെങ്കിൽ ഓർമ്മ) ഉരുത്തിരിയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആണ്.

അറിവ് ആദ്യം എന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ: അറിവിന്റെ ആശയത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ ന്യായീകരണം വിശദീകരിക്കാൻ ആരംഭിച്ചുകൊണ്ട് പരമ്പരാഗത മാതൃകയെ വിപരീതമാക്കുക.

സത്യത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ: വ്യത്യസ്ത ജ്ഞാനശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

അനുഭവത്തെക്കാൾ യുക്തിയാണ് അറിവിന്റെ പ്രധാന ഉറവിടം എന്ന് വാദിക്കുന്ന യുക്തിവാദം ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖ സിദ്ധാന്തമാണ്. ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തെ ആശ്രയിക്കാതെ സത്യം കൈവരിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന അന്തർലീനമായ ആശയങ്ങളോ യുക്തിസഹമായ തത്വങ്ങളോ മനുഷ്യ മനസ്സിനുണ്ടെന്ന് യുക്തിവാദികൾ വാദിക്കുന്നു.

എല്ലാ മാനസിക ഉള്ളടക്കങ്ങളുടെയും (ആശയങ്ങളുടെ/സങ്കല്പങ്ങളുടെ) ഉത്ഭവത്തെ അനുഭവശാസ്ത്രജ്ഞർ രണ്ട് അടിസ്ഥാന സ്രോതസ്സുകളായി തരംതിരിക്കുന്നു: സംവേദനം (ബാഹ്യബോധം): പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴി ബാഹ്യ പരിസ്ഥിതി അനുഭവിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ (ഉദാ. "ചുവപ്പ്," "തണുപ്പ്," "ഉച്ചത്തിൽ" എന്ന ആശയം). പ്രതിഫലനം (ആന്തരികബോധം): മനസ്സിന്റെ ആന്തരിക പ്രക്രിയകളുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ (ഉദാ. "ചിന്തിക്കുക," "ഇച്ഛിക്കുക," "വിശ്വസിക്കുക" എന്നീ ആശയങ്ങൾ).

വ്യക്തികൾ ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തങ്ങളുടെ ഗ്രാഹ്യവും അറിവും അനുഭവപരമായ ഇടപെടലിലൂടെയും തുടർന്നുള്ള ആ അനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിഫലനത്തിലൂടെയും സജീവമായി സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്ന് വാദിക്കുന്ന വിപുലമായ ഒരു ദാർശനികവും മനുഷ്യാനുഭവപരമായ സിദ്ധാന്തമാണ് കൺസ്ട്രക്റ്റിവിസം. അറിവ് നിഷ്ഠിതമായി സ്വാംശീകരിക്കുന്നതിനപകരം, സ്വന്തം യാഥാർത്ഥ്യം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ പഠിതാവിന്റെ സജീവമായ പങ്കിനെ ഇത് അടിവരയിടുന്നു.

ആശയങ്ങളുടെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയും സാധ്യതയോ അർത്ഥമോ അവയുടെ പ്രായോഗിക ഫലങ്ങളിലൂടെയും ഉപയോഗത്തിലൂടെയും ഉറപ്പാക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് വാദിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ദാർശനിക പാരമ്പര്യമാണ് പ്രായോഗികത. ഇത് തത്ത്വചിന്തയുടെ ഊന്നലിനെ അമുർത്ത, മറ്റാഫിസിക്ക് സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിന്ന് നിരീക്ഷിക്കാവുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ, പ്രശ്നപരിഹാരം, മനുഷ്യ നിലനിൽപ്പിലെ ആശയങ്ങളുടെ പ്രായോഗിക പ്രാധാന്യം എന്നിവയിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുന്നു.

2. ധർമ്മീകരണം ഉത്തരവാദിത്തവും

ഇന്ന് സമൂഹം, ഭരണം, വ്യവസായം എന്നിവ നേരിടുന്ന ഏറ്റവും നിർണായക വെല്ലുവിളികളിൽ ഒന്നാണ് കൃത്രിമബുദ്ധിയിലെ (AI) ധർമ്മീകരണവും ഉത്തരവാദിത്തവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. ദോഷങ്ങൾ കറയ്ക്കുന്നതിനൊപ്പം മനുഷ്യരാശിക്ക് പ്രയോജനകരമാകുന്ന തരത്തിൽ AI സംവിധാനങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് ഞങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉറപ്പാക്കുന്നു, അവ പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ ആരാണ് ഉത്തരവാദികൾ എന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇത്.

തത്ത്വചിന്തയുടെ ഒരു ഘടകമായി ധർമ്മീകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം കണക്കാക്കണം. അനുഭവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ മൊത്തത്തിൽ പഠിക്കുക എന്നതാണ് തത്ത്വചിന്തയുടെ ലക്ഷ്യം. അതിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളുടെ ലെൻസിലൂടെ, തത്ത്വചിന്ത ലോകത്തെ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. തത്ത്വചിന്തയുടെ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങൾ, സത്യം, സൗന്ദര്യം, നന്മ എന്നിവ തത്വങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തെ ധർമ്മീകരണ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ആ പ്രവൃത്തികൾ ശരിയോ തെറ്റോ ആണോ എന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് മനുഷ്യരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഇത് കണക്കിലെടുക്കുന്നു. "ധർമ്മീകരണ" രണ്ട് വ്യത്യസ്ത വാക്കുകളിൽ നിന്നാണ് ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. "സ്വഭാവം" എന്നർത്ഥം വരുന്ന "എന്തോസ്" എന്ന ഗ്രീക്ക് പദവും "കൺവെൻഷനുകൾ" എന്നർത്ഥം വരുന്ന "നോർം" എന്ന ലാറ്റിൻ പദവും. ഈ രണ്ട് വാക്കുകളും ചേർന്ന് "ധർമ്മീകരണ" എന്ന വാക്ക് രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. "മനുഷ്യ പെരുമാറ്റത്തിൽ ശരിയോ നല്ലതോ എന്താണെന്നതിന്റെ പഠനം" അല്ലെങ്കിൽ "പെരുമാറ്റത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആദർശത്തിന്റെ ശാസ്ത്രം" വഴി,

മക്കൻസി ധർമ്മികതയെ "മനുഷ്യ പെരുമാറ്റത്തിൽ ശരിയോ നല്ലതോ എന്താണെന്നതിന്റെ പാഠം" എന്ന് നിർവ്വചിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ, ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ ശരിയോ തെറ്റോ ആണോ എന്ന് വിലയിരുത്തുന്ന പാഠമാണ് ധർമ്മികത എന്ന് വളരെ വ്യക്തമാണ്.

ഉചിതം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യന്റെ ആചാരങ്ങളെയോ ശീലങ്ങളെയോ കുറിച്ചുള്ള പാഠമാണ് ധർമ്മികത, അല്ലെങ്കിൽ, മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, അവരുടെ വ്യക്തിത്വങ്ങൾ, അവർ പതിവായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ, ഈ തത്വങ്ങളുടെ ശരിയും തെറ്റും, ഈ ശീലങ്ങളുടെ നല്ലതും ചീത്തയും എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഗണന എന്നിവയാണ്. മറുവശത്ത്, "ശരി", "നല്ലത്" എന്നീ പദങ്ങൾ മനസ്സിലാകാത്തപ്പോൾ ചില വ്യക്തത ആവശ്യപ്പെടുന്നതായി തോന്നുന്നു.

സത്യസന്ധത, നീതി, ഉത്തരവാദിത്തം തുടങ്ങിയ ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഒരു വ്യക്തി എങ്ങനെ പെരുമാറുന്നു എന്നത് അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെയും സത്യസന്ധതയുടെയും രൂപീകരണത്തിൽ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. ഒരു വ്യക്തി തുടർച്ചയായി ധർമ്മിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ പാലിക്കുമ്പോൾ വിശ്വാസ്യതയും ആത്മാർത്ഥതയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ശക്തമായ ഒരു ധർമ്മിക സ്വഭാവം വികസിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് അവരെ കൂടുതൽ വിശ്വസനീയരും ആത്മാർത്ഥരുമാക്കാൻ കാരണമാകുന്നു. വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസ്യത സമഗ്രതയിലാണ് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്, ആരും നോക്കാത്തപ്പോൾ പോലും ധർമ്മികമായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള കഴിവായി ഇത് നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്നു. വ്യക്തിപരമായ വിശ്വാസ്യതയുടെ മൂലകളാണ് സമഗ്രത. തൽഫലമായി, വ്യക്തികൾക്ക് സ്വന്തം ആത്മാഭിമാനം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും, മറ്റുള്ളവരുടെ ബഹുമാനം നേടുന്നതിനും, സത്യത്തിലും നീതിയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനും ധർമ്മികത സഹായിക്കുന്നു.

വ്യക്തികളുടെയോ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയോ പ്രവൃത്തികൾ, തീരുമാനങ്ങൾ, ഫലങ്ങൾ എന്നിവ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും യുക്തിസഹമാക്കുന്നതിനുമുള്ള ധർമ്മികവും നിയമപരവും സാമൂഹികവുമായ ഉത്തരവാദിത്തത്തെയാണ് ഉത്തരവാദിത്തം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വന്തം പ്രവൃത്തികൾക്ക് മറ്റുള്ളവരോട് ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കാനും ഫലങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്തം സ്വീകരിക്കാനും ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നു.

ആത്മാർത്ഥതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാനും, മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനും, അവരുടെ പ്രേരണകളെ നിയന്ത്രിക്കാനും വ്യക്തികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി, വ്യക്തികളുടെ കാര്യത്തിൽ സത്യസന്ധത, സഹാനുഭൂതി, സ്വയം അച്ചടക്കം എന്നിവ വികസിപ്പിക്കുന്നതിന് ധർമ്മികത സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. സത്യസന്ധത സത്യസന്ധതയുടെ ധർമ്മിക തത്വത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞതിനാൽ, വ്യക്തികൾ സത്യസന്ധരായിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ പെരുമാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് യഥാർത്ഥവും തുറന്നതുമായിരിക്കാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ സഹാനുഭൂതിക്കുള്ള കഴിവ് മറ്റുള്ളവരുടെ വികാരങ്ങളെയും ആവശ്യകതകളെയും തിരിച്ചറിയാനും ബഹുമാനിക്കാനും അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു, ഇത് അനുകമ്പയും ദയയും വളർത്തുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള സാഹചര്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ, ധർമ്മിക വിശ്വാസങ്ങളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധത നിലനിർത്താൻ സ്വയം അച്ചടക്കം ഒരു വ്യക്തിയെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. ഈ സ്വഭാവസവിശേഷതകൾ സംയോജിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വ്യക്തിയുടെ ധർമ്മിക സ്വഭാവം ശക്തിപ്പെടുത്താനും അവരുടെ വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ ജീവിതത്തിൽ യോജിപ്പുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെ വികാസത്തിന് സംഭാവന നൽകാനും സഹായിക്കുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അവരുടെ ധർമ്മിക ആദർശങ്ങളുമായും മനസ്സാക്ഷിയുമായും യോജിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് ധർമ്മിക പെരുമാറ്റം ഉണ്ടാകുന്നത്, ഇത് മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നുള്ള ആന്തരിക സമാധാനം, വിശ്വാസം, ബഹുമാനം എന്നിവ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. സത്യസന്ധരും നീതിമാനും ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളവരുമായിരിക്കുന്നതും ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു ധർമ്മിക രീതിയിൽ ആളുകൾ പെരുമാറുമ്പോൾ, അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സത്യത്തിന്റെയും സമഗ്രതയുടെയും തത്വങ്ങളുമായി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അവർക്ക് ആന്തരിക സമാധാനം ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയും. ഈ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ, മറ്റുള്ളവർക്ക് അവരുടെ വാക്കുകളിലും പ്രവൃത്തികളിലും ആശ്രയിക്കാൻ കഴിയും, ഇത് വിശ്വാസം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ധർമ്മികമായ രീതിയിൽ നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഒരാളുടെ സമകാലികരിൽ നിന്നും, കുടുംബത്തിൽ നിന്നും, സമൂഹത്തിൽ നിന്നും മൊത്തത്തിൽ ആദരവ് നേടുന്നു, ഇത് സ്വന്തം സ്വഭാവത്തെയും മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള ബന്ധത്തെയും ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു.

നീതിയും പക്ഷപാതവുമില്ലാത്ത പെരുമാറ്റത്തെ നയിക്കുന്ന ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾ നൽകുന്നതിലൂടെ, സമൂഹത്തിലെ വിവിധ അംഗങ്ങളോടുള്ള നീതി, സമത്വം, ബഹുമാനം എന്നിവയുടെ പുരോഗതിക്ക് ധർമ്മികത സംഭാവന നൽകുന്നു. ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി, മറ്റുള്ളവരുടെ ഉരുവം, സാമൂഹിക നില, മതപരമായ വിക്ഷണങ്ങൾ എന്നിവ പരിഗണിക്കാതെ എല്ലാവരോടും മാനുഷമായി പെരുമാറാൻ വ്യക്തികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും അർഹമായത് ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതിലൂടെ ആളുകൾ നീതിയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നു, വിവേചനത്തെയോ പക്ഷപാതത്തെയോ എതിർക്കുന്നതിലൂടെ അവർ സമത്വം

ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. ഇത് ധർമ്മിക പെരുമാറ്റത്തിലൂടെയാണ് നേടിയെടുക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരോടുള്ള ബഹുമാനവും പരസ്പര ധാരണ, സഹകരണം, സമാധാനം എന്നിവയുടെ വികാസവും തമ്മിൽ ശക്തമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ട്, ഇവയെല്ലാം സാമൂഹിക ഐക്യത്തിന്റെയും ധർമ്മിക ക്രമത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന് ആവശ്യമാണ്.

മറ്റുള്ളവരോട് നീതിയും സത്യസന്ധതയും ആദരവും പുലർത്തുന്ന രീതിയിൽ പെരുമാറാൻ വ്യക്തികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ, ധർമ്മികത സമൂഹത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കായി സഹകരണം, സമാധാനം, സാമൂഹിക ഐക്യം എന്നിവ വളർത്തുന്നു. വ്യക്തികൾ ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾ പാലിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള ഇടപെടലുകളിൽ മനസ്സിലാക്കൽ, സഹിഷ്ണുത, ഉത്തരവാദിത്തം എന്നിവയ്ക്കുള്ള കൂടുതൽ കഴിവ് അവർ വികസിപ്പിക്കുന്നു. സ്വന്തം നേട്ടത്തേക്കാൾ പൊതു ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തികൾ പരസ്പരം സഹകരിക്കാൻ കൂടുതൽ സാധ്യതയുണ്ട്. ധർമ്മിക പെരുമാറ്റം സംഘർഷം തടയാനും സമാധാനം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും സഹായിക്കുമ്പോൾ, പരസ്പര ബഹുമാനവും അനുകമ്പയും സാമൂഹിക ഐക്യം സ്ഥാപിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു, ഇത് ആത്യന്തികമായി സ്ഥിരതയുള്ളതും ധർമ്മികമായി സന്തുലിതവുമായ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു, എല്ലാവർക്കും സമാധാനം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് സമാധാനപരമായി ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നു.

പ്രായോഗിക ധർമ്മികത എന്നത് നൈതികതയുടെ ഒരു ഉപമേഖലയാണ്, ഇത് യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിലും പ്രൊഫഷണൽ മേഖലകളിലും സംഭവിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് നൈതിക ആശയങ്ങളുടെ പ്രായോഗിക പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. അമൂർത്ത ആശയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനപകരം, യഥാർത്ഥ ലോക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നൈതിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിലാണ് പ്രായോഗിക ധർമ്മികത ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്.

പ്രൊഫഷണൽ പെരുമാറ്റത്തിനും തീരുമാനമെടുക്കലിനും വഴികാട്ടിയായി വർത്തിക്കുന്ന ധർമ്മിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെ, ജോലിസ്ഥലത്ത് ന്യായമായും, ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെയും, ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെയും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ ധർമ്മികത സഹായിക്കുന്നു. എല്ലാ ജീവനക്കാരെയും തുല്യമായി പരിഗണിക്കുകയും, തുല്യ അവസരങ്ങൾ നൽകുകയും, ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതിലൂടെ, ധർമ്മിക രീതികൾ നീതിയുടെ ഉന്നമനത്തിന് സംഭാവന നൽകുന്നു. വ്യക്തികൾ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും തീരുമാനങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ ഉത്തരവാദിത്തം നിലനിർത്തുന്നതിന് സംഭാവന നൽകുന്നു, ഇത് സുതാര്യത വികസിപ്പിക്കാനും വിശ്വാസം ശക്തിപ്പെടുത്താനും സഹായിക്കുന്നു. ജീവനക്കാർക്ക് ഉത്തരവാദിത്തം നൽകുമ്പോൾ, അവർ സത്യസന്ധതയോടും സമർപ്പണത്തോടും കൂടി അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള സാധ്യത കൂടുതലാണ്. മൊത്തത്തിൽ എടുക്കുമ്പോൾ, ഈ ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾ ജോലിസ്ഥലത്ത് ഒരു സൃഷ്ടിപരമായ സംസ്കാരം സൃഷ്ടിക്കുന്നു, അത് ടീം വർക്കിന്റെയും ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയുടെയും സ്ഥാപനത്തിന്റെ സമഗ്രതയുടെയും ഫലപ്രാപ്തി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രായോഗിക ധർമ്മികതയിലെ "ശ്രദ്ധ" എന്ന പ്രായോഗിക പദം അമൂർത്തമായ ധർമ്മിക സിദ്ധാന്തങ്ങളെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി ചെയ്യുന്നതിനപകരം യഥാർത്ഥ ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആശങ്കകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചെയ്യുന്നു എന്ന വസ്തുതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രൊഫഷണൽ, സാധാരണ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളിൽ ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾക്ക് പ്രവർത്തനങ്ങളെയും തീരുമാനങ്ങളെയും എങ്ങനെ നയിക്കാനാകുമെന്ന് എടുത്തുകാണിക്കുന്നതിനാണിത്. ഉദാഹരണത്തിന്, "നല്ലത്" അല്ലെങ്കിൽ "നീതി" എന്നിവയുടെ സൈദ്ധാന്തിക നിർവ്വചനങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനപകരം, പ്രായോഗിക ധർമ്മികത "ഒരു കോർപ്പറേഷന് സമ്മതമില്ലാതെ വ്യക്തിഗത ഡാറ്റ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ധർമ്മികമാണോ?" പോലുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നു. അടിയന്തര ഘട്ടങ്ങളിൽ ഡോക്ടർമാർ പ്രത്യേക രോഗികൾക്ക് മുൻഗണന നൽകണമോ? സാമൂഹിക മാനദണ്ഡങ്ങളിലും വ്യക്തിഗത പെരുമാറ്റത്തിലും ധർമ്മിക ന്യായവാദം നേരിട്ടുള്ളതും ഗണ്യമായതുമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുവെന്ന് ഈ ഊന്നൽ ഉറപ്പുനൽകുന്നു.

പ്രായോഗിക ധർമ്മികതയുടെ വിഷയത്തിൽ, "സന്ദർഭ-നിർദ്ദിഷ്ട" എന്ന പദം ധർമ്മിക തത്വങ്ങൾ വിശാലമായോ അമൂർത്തമായോ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് പകരം, നിർദ്ദിഷ്ട മേഖലകളിലോ സാഹചര്യങ്ങളിലോ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്ത തൊഴിൽ മേഖലകളും ജീവിതത്തിന്റെ വശങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായ ധർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിടുന്നതിനാൽ, പ്രസക്തമായ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നൽകുന്നതിന് പ്രായോഗിക ധർമ്മികതയ്ക്ക് ഈ സാഹചര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ കഴിയും. സാങ്കേതികവിദ്യയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രായോഗിക ധർമ്മികത ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ, അത് ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വളർച്ച മൂലമുണ്ടാകുന്ന ധർമ്മിക പ്രതിസന്ധികളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. താഴെപ്പറയുന്ന പ്രധാന മേഖലകൾ ഇവയാണ്. ബിസിനസ്സുകൾ, ആപ്ലിക്കേഷനുകൾ അല്ലെങ്കിൽ വെബ്സൈറ്റുകൾ ശേഖരിക്കുന്ന വ്യക്തിഗത വിവരങ്ങൾ ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ ഉപയോഗിക്കുന്നുവെന്നും ദുരുപയോഗത്തിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നും ഉറപ്പാക്കുക എന്നതാണ് ഡാറ്റ സ്വകാര്യതയെക്കുറിച്ച്

സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ് (AI) സംബന്ധിച്ച്, അൽഗോരിതങ്ങളിലെ പക്ഷപാതം, കമ്പ്യൂട്ടറുകൾ വഴി തീരുമാനമെടുക്കൽ, AI എടുക്കുന്ന നടപടികൾക്കുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം തുടങ്ങിയ ധാർമ്മിക ആശങ്കകൾ പരിഹരിക്കുക. ഓൺലൈൻ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ ഭരണം, സൈബർ കറുത്തുതൂങ്ങൽ തടയൽ, ഡിജിറ്റൽ അവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം, ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള ഇന്റർനെറ്റ് ഉപയോഗം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം സൈബർ ധാർമ്മികതയുടെ സവിശേഷതകളാണ്. ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിദ്യയിലെ പ്രായോഗിക ധാർമ്മികതയുടെ സഹായത്തോടെ നവീകരണം സ്വീകരിക്കുന്നതിനൊപ്പം ധാർമ്മികവും ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളതും സാമൂഹികമായി പ്രയോജനകരവുമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ വ്യക്തികൾക്കും സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയക്കാർക്കും കഴിയും.

സമൂഹം, ഭരണം, വ്യവസായം എന്നിവ ഇന്ന് നേരിടുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ആശങ്കകളിൽ ഒന്നാണ് കൃത്രിമബുദ്ധി (AI)യിലെ ധാർമ്മികതയും ഉത്തരവാദിത്തവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. ദോഷം കറുത്തുനീക്കുന്നതിനൊപ്പം മനുഷ്യരാശിക്ക് ഗുണകരമാകുന്ന രീതിയിൽ കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുകയും വിന്യസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് എങ്ങനെ ഉറപ്പാക്കാം, ഈ സംവിധാനങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ ആരാണ് ഉത്തരവാദി എന്നതാണ് ചോദ്യം.

നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾ, നീതി, അവകാശങ്ങൾ എന്നിവയുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയാണ് AI-യിലെ ധാർമ്മിക ചർച്ചകൾ. പ്രധാന പരിഗണനകളിൽ ഇവ ഉൾപ്പെടുന്നു:

- ❖ **പക്ഷപാതയും നീതിയും:** കൃത്രിമബുദ്ധി സംവിധാനങ്ങൾ അവരുടെ പരിശീലന ഡാറ്റയിൽ (ഉദാഹരണത്തിന്, മുൻവിധിയോടെയുള്ള പോലീസിംഗ് ഡാറ്റ അല്ലെങ്കിൽ മുൻകാല നിയമന രേഖകൾ) നിലനിൽക്കുന്ന പക്ഷപാതങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായി സ്വീകരിക്കുകയും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സാധാരണമാണ്. അത്തരം പക്ഷപാതം നിർണ്ണായക മേഖലകളിൽ വിവേചനപരമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾക്ക് കാരണമാകും, ഉദാഹരണത്തിന് നിയമനം, വായ്പ നൽകൽ, ആരോഗ്യ പരിപാലന രോഗനിർണ്ണയം, ക്രിമിനൽ നീതി എന്നിവ സമൂഹത്തിൽ അസമത്വങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്നു.
- ❖ **സുതാര്യതയും വിശദീകരണക്ഷമയും:** സങ്കീർണ്ണമായ പല കൃത്രിമബുദ്ധി മോഡലുകളെയും, പ്രത്യേകിച്ച് ആഴത്തിലുള്ള പഠന സംവിധാനങ്ങളെ, പലപ്പോഴും "ബ്ലാക്ക് ബോക്സ്" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഈ AI സിസ്റ്റങ്ങളുടെ തീരുമാനമെടുക്കൽ പ്രക്രിയകൾ മനസ്സിലാക്കാനും വ്യക്തമാക്കാനും പ്രയാസമായിരിക്കും. വ്യാഖ്യാനക്ഷമതയുടെ ഈ അഭാവം വിശ്വാസത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയും പക്ഷപാതം തിരിച്ചറിയാനും ലഘൂകരിക്കാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങളെ സങ്കീർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ❖ **സ്വകാര്യതയും നിരീക്ഷണവും:** കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ പരിശീലനവും പ്രവർത്തനവും വലിയ അളവിലുള്ള ഡാറ്റയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് വ്യക്തിഗതമാക്കിയ പരസ്യം, മുഖം തിരിച്ചറിയൽ, സർക്കാർ നിരീക്ഷണം എന്നിവയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഇത് ഡാറ്റ ശേഖരണം, സംഭരണം, ഉപയോഗം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യമായ നൈതികവും നിയമപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നു.
- ❖ **സ്വയംഭരണവും നിയന്ത്രണവും:** കൃത്രിമബുദ്ധി (AI) സംവിധാനങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സ്വയംഭരണാധികാരമുള്ളതായി മാറുന്നതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ മേൽനോട്ടവും നിയന്ത്രണവും നഷ്ടപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് ആശങ്കകൾ ഉയർന്നിട്ടുണ്ട് (ഉദാഹരണത്തിന്, സ്വയം ഓടിക്കുന്ന ഓട്ടോമൊബൈലുകളും ഓട്ടോമേറ്റഡ് ആയുധ സംവിധാനങ്ങളും). സാമ്പത്തികമായോ അക്ഷരാർത്ഥത്തിലോ ജീവൻ-മരണം എന്ന തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിന് ഉത്തരവാദികളായ സിസ്റ്റങ്ങളിൽ ഇത് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്.
- ❖ **സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക ആഘാതം:** ഓട്ടോമേഷനായി കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ വ്യാപകമായ ഉപയോഗം തൊഴിലവസരങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനും സമ്പത്തിലെ അസമത്വം വഷളാക്കുന്നതിനും സാധ്യതയുണ്ട്. കൂട്ട ഓട്ടോമേഷന്റെ ഫലങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും തൊഴിലാളികൾക്ക് ന്യായമായ മാറ്റം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുമുള്ള ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്തം സമൂഹത്തിനുണ്ട്, അത് നിറവേറ്റേണ്ടതുണ്ട്.

കൃത്രിമബുദ്ധിയിൽ ഉത്തരവാദിത്തത്തെക്കുറിച്ച് നമ്മൾ സംസാരിക്കുമ്പോൾ, ദോഷകരമായ ഒരു ഫലത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള ഒരു കക്ഷിയിലേക്ക് തിരികെ കണ്ടെത്താനും അവരെ ഉത്തരവാദിത്തപ്പെടുത്താനുമുള്ള കഴിവിനെയാണ് നമ്മൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഇനിപ്പറയുന്ന മൂന്ന് പ്രാഥമിക പ്രശ്നങ്ങൾ AI സിസ്റ്റങ്ങളിലെ കുറ്റവാളിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗത ധാരണകളെ സങ്കീർണ്ണമാക്കുന്നു:

ബ്ലാക്ക് ബോക്സ് പ്രശ്നം: ഒരു കൃത്രിമബുദ്ധി തീരുമാനം സുതാര്യമല്ലെങ്കിൽ, പ്രക്രിയ ഓഡിറ്റ് ചെയ്യുന്നത് പ്രായോഗികമായി അസാധ്യമാകും. ഈ സാഹചര്യം ഒരു പിശകിന്റെ കൃത്യമായ സാങ്കേതിക കാരണം കൃത്യമായി കണ്ടെത്തുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടാക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് അത് മോശം ഡാറ്റ മൂലമാണോ, ഡിസൈനിലെ പിഴവാണോ, അല്ലെങ്കിൽ റൺടൈമിൽ എടുത്ത തീരുമാനമാണോ എന്നത്.

ഉത്തരവാദിത്ത വിതരണം (മൂല്യ ശൃംഖല): പരമ്പരാഗത ഉൽപ്പന്നങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, AI പങ്കാളികളുടെ ഒരു ബഹുമുഖ ശൃംഖലയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, അതിൽ ഇവ ഉൾപ്പെടുന്നു: ഡാറ്റ ദാതാക്കൾ (പരിശീലന ഡാറ്റ ശേഖരിക്കുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ) അൽഗോരിതം ഡിസൈനർമാർ ഡിപ്ലോയർമാർ/ഓപ്പറേറ്റർമാർ (ആശുപത്രികൾ അല്ലെങ്കിൽ ബാങ്കുകൾ പോലുള്ള സിസ്റ്റം ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ) അന്തിമ ഉപയോക്താക്കൾ (സിസ്റ്റത്തെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയോ മുന്നറിയിപ്പുകൾ അവഗണിക്കുകയോ ചെയ്തേക്കാം) ഉൽപ്പന്നം പോലുള്ള പരമ്പരാഗത നിയമ ചട്ടങ്ങളുകൾ വ്യത്യസ്ത കക്ഷികൾക്കിടയിൽ കറ്റാ ആരോപിക്കുന്നതിൽ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടുന്നു.

ഓട്ടോണമസ് ലേണിംഗ്: നിരവധി AI സിസ്റ്റങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ച് മെഷീൻ ലേണിംഗ് ഉപയോഗിക്കുന്നവ, പുതിയ ഡാറ്റയ്ക്ക് അനുസൃതമായി വിന്യാസത്തിന് ശേഷം പൊരുത്തപ്പെടുത്തുകയും പരിവർത്തനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ തുടർച്ചയായ പഠന പ്രക്രിയയിൽ നിന്ന് ഒരു അപ്രതീക്ഷിത പെരുമാറ്റമോ പിശകോ ഉണ്ടായാൽ, യഥാർത്ഥ നിർമ്മാതാവോ നിലവിലെ ഓപ്പറേറ്ററോ നാശനഷ്ടങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവാദിയാണോ എന്ന് നിയമപരമായി അനിശ്ചിതത്വത്തിലാണ്.

4. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വവും അതിന്റെ ഭാവിയും

മനുഷ്യത്വത്തെ വേർതിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളുടെ പുനർമൂല്യനിർണ്ണയം കൃത്രിമബുദ്ധിക്ക് ആവശ്യമാണ്. കല സൃഷ്ടിക്കാനും, ആഖ്യാനങ്ങൾ രചിക്കാനും, വെല്ലുവിളികൾക്ക് പരിഹാരങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും യന്ത്രങ്ങൾക്ക് കഴിയുമ്പോൾ, അവയിൽ നിന്ന് ആളുകളെ വ്യത്യസ്തരാക്കുന്നത് എന്താണ്? സർഗ്ഗാത്മകത, വികാരങ്ങൾ, ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്തം എന്നിവ അന്തർലീനമായ മനുഷ്യ സ്വഭാവങ്ങളാണെന്ന് ചില ചിന്തകർ അവകാശപ്പെടുന്നു.

കൃത്രിമബുദ്ധിയുടെ (AI) ആവിർഭാവം മനുഷ്യന്റെ ഐഡന്റിറ്റി എന്ന സങ്കല്പത്തിന് - മനുഷ്യൻ എന്തായിരിക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ഗ്രാഹ്യത്തിന് - ഒരു പ്രധാന ഭീഷണി ഉയർത്തുന്നു. ചരിത്രപരമായി, ഐഡന്റിറ്റി ബോധം, യുക്തിബോധം, സർഗ്ഗാത്മകത, ധാർമ്മിക ഏജൻസി എന്നിവയിൽ നങ്കൂരമിട്ടിരിക്കുന്നു - മുമ്പ് മനുഷ്യനായി മാത്രം കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഗുണങ്ങൾ. എന്നിരുന്നാലും, AI സംവിധാനങ്ങൾ പഠനം, ന്യായവാദം, സർഗ്ഗാത്മകത തുടങ്ങിയ വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ ക്രമേണ അനുകരിക്കുമ്പോൾ, ഈ വ്യത്യാസം അവ്യക്തമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. തിരിച്ചറിയലിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രാഥമിക ആശങ്കകൾ ഇവയാണ്:

മനുഷ്യന്റെ അതുല്യതയ്ക്കുള്ള ഭീഷണി:

മനുഷ്യസമാന ബുദ്ധിശക്തിയെ പകർത്താനുള്ള AI-യുടെ കഴിവ് ദാർശനിക ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തുന്നു: കമ്പ്യൂട്ടറുകൾക്ക് ചിന്തിക്കാനോ പഠിക്കാനോ "സൃഷ്ടിക്കാനോ" കഴിയുമെങ്കിൽ, ഏതൊക്കെ ഘടകങ്ങൾ മാത്രമാണ് മനുഷ്യരായി നിലനിൽക്കുന്നത്? ബുദ്ധിശക്തി, ആത്മാവ് അല്ലെങ്കിൽ സ്വയം അവബോധം എന്നിവ കാരണം മനുഷ്യരെ വ്യത്യസ്തരായി കണക്കാക്കുന്ന തത്ത്വചിന്തയിൽ നിന്നും മതത്തിൽ നിന്നുമുള്ള പരമ്പരാഗത വിഷയങ്ങളെ ഇത് ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നു.

റിലയൻസും മനുഷ്യത്വരഹിതവൽക്കരണവും:

തീരുമാനമെടുക്കൽ, തൊഴിൽ, ആശയവിനിമയം എന്നിവയ്ക്കായി ആളുകൾ കൂടുതലായി AI-യെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനാൽ, സ്വയംഭരണം കുറയാനും സ്വയം തിരിച്ചറിയൽ കുറയാനും സാധ്യതയുണ്ട്. വ്യക്തികൾ സ്വയം തിരിച്ചറിയുന്നതിനുപകരം ഡിജിറ്റൽ വിപ്ലവീകരണങ്ങളുമായി (അവതാറുകൾ, ഡാറ്റ പ്രൊഫൈലുകൾ, AI സഹായികൾ) ക്രമേണ താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചേക്കാം. ധാർമ്മികവും സാമൂഹികവുമായ അനന്തരഫലങ്ങൾ:

ഡാറ്റാ അഗ്രഗേഷൻ, മോണിറ്ററിംഗ്, അൽഗോരിതം പ്രൊഫൈലിംഗ് എന്നിവയിലൂടെയും, സാമൂഹിക ധാരണകളെയും വ്യക്തികളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെയും കൃത്രിമബുദ്ധി വ്യക്തിഗത ഐഡന്റിറ്റിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. സ്വകാര്യത, സ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യക്തിത്വം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകൾ ഇത് ഉളവാക്കുന്നു.

ഐഡന്റിറ്റിയുടെ ഭാവീ പരിണാമം:

മനുഷ്യ ഐഡന്റിറ്റി ഒരു സങ്കര രൂപത്തിലേക്ക് രൂപാന്തരപ്പെട്ടേക്കാം, ജൈവശാസ്ത്രപരവും കൃത്രിമവുമായ ഘടകങ്ങൾ (ഉദാ.

മനുഷ്യ-കമ്പ്യൂട്ടർ ഇന്റർഫേസുകൾ, സൈബോർഗുകൾ) സംയോജിപ്പിച്ചേക്കാം. ഇത് മനുഷ്യന്റെ സാധ്യതകളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതേസമയം മെച്ചപ്പെടുത്തിയതും മെച്ചപ്പെടുത്താത്തതുമായ വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള അസമത്വം വളർത്തുകയും ചെയ്തേക്കാം. തത്ത്വചിന്തയെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനം:

AI യുഗത്തിൽ മനുഷ്യ സ്വത്വത്തിന്റെ വിധി ആഴത്തിലുള്ള ധാർമ്മിക ചിന്തയെ അനിവാര്യമാക്കുന്നു. AI-ക്ക് മനുഷ്യന്റെ പെരുമാറ്റത്തെ അനുകരിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നത് മാത്രമല്ല, ബുദ്ധിമാനായ റോബോട്ടുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ആളുകൾ അവരുടെ ഐഡന്റിറ്റി എങ്ങനെ പുനർസങ്കല്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രാഥമിക അന്വേഷണം.

തത്ത്വചിന്തയും കൃത്രിമബുദ്ധിയും തമ്മിൽ ശക്തമായ ഒരു ബന്ധം നിലനിൽക്കുന്നു. കൃത്രിമബുദ്ധി AI-യെ ചോദ്യം ചെയ്യാനും നയിക്കാനുമുള്ള മാർഗങ്ങൾ നമ്മെ സജ്ജമാക്കുന്നു, അതേസമയം തത്ത്വചിന്ത കൃത്രിമബുദ്ധിയെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാനും നയിക്കാനുമുള്ള ചട്ടക്കൂട് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കൃത്രിമബുദ്ധിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, തത്ത്വചിന്ത ചരിത്രപരമായ പരിഗണനകളെ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭാവിയുടെ രൂപീകരണത്തെയും ബാധിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചത് പ്രകടിപ്പിക്കുക

1 അറിവിന്റെ ആശയം വിവരിക്കുക.

തത്ത്വചിന്തയിൽ, പരമ്പരാഗതമായി അറിവിനുള്ള മാനസിക ശേഷിയായി ജ്ഞാനത്തെ കാണുന്നു, അറിവ് നേടൽ, സംഭരിക്കൽ, കൈകാര്യം ചെയ്യൽ, വിനിയോഗിക്കൽ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രക്രിയകളെയും ഇത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇത് ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും (അറിയുന്നതിന്റെ തത്ത്വചിന്ത) മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെയും ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്.

2 എന്ന ആശയം നിർവചിക്കുകസിബോധപൂർവ്വം

തത്ത്വചിന്തയിൽ, പരമ്പരാഗതമായി അറിവിനുള്ള മാനസിക ശേഷിയായി ജ്ഞാനത്തെ കാണുന്നു, അറിവ് നേടൽ, സംഭരിക്കൽ, കൈകാര്യം ചെയ്യൽ, വിനിയോഗിക്കൽ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രക്രിയകളെയും ഇത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇത് ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും (അറിയുന്നതിന്റെ തത്ത്വചിന്ത) മനസ്സിന്റെ തത്ത്വചിന്തയുടെയും ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്.

3 ധാർമ്മികതയുടെ പദോൽപ്പത്തി നിർവചനം വിവരിക്കുക.

. "എത്തിക്സ്" എന്ന വാക്ക് രണ്ട് വ്യത്യസ്ത വാക്കുകളിൽ നിന്നാണ് ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്: "സ്വഭാവം" എന്നർത്ഥം വരുന്ന "എത്തോസ്" എന്ന ഗ്രീക്ക് പദവും "കൺവെൻഷനുകൾ" എന്നർത്ഥം വരുന്ന ലാറ്റിൻ പദമായ "മോർസ്" എന്ന വാക്കും. ഈ രണ്ട് വാക്കുകളും ചേർന്ന് "എത്തിക്സ്" എന്ന വാക്ക് രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. "മനുഷ്യ പെരുമാറ്റത്തിൽ ശരിയോ നല്ലതോ ആയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം" അല്ലെങ്കിൽ "പെരുമാറ്റത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആദർശത്തിന്റെ ശാസ്ത്രം" എന്നിവയിലൂടെ.

4 ഉത്തരവാദിത്തം എന്ന ആശയം വിശദീകരിക്കുക.

വ്യക്തികളുടെയോ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയോ പ്രവൃത്തികൾ, തീരുമാനങ്ങൾ, ഫലങ്ങൾ എന്നിവ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും യുക്തിസഹമാക്കുന്നതിനുമുള്ള ധാർമ്മികവും നിയമപരവും സാമൂഹികവുമായ ഉത്തരവാദിത്തത്തെയാണ് ഉത്തരവാദിത്തം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വന്തം പ്രവൃത്തികൾക്ക് മറ്റുള്ളവരോട് ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുക്കാനും ഫലങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്തം സ്വീകരിക്കാനും ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നു.

5 പ്രായോഗിക ധാർമ്മികതയുടെ ആശയം വിവരിക്കുക.

പ്രായോഗിക ധാർമ്മികത എന്നത് നൈതികതയുടെ ഒരു ഉപമേഖലയാണ്, ഇത് യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിലും പ്രൊഫഷണൽ മേഖലകളിലും സംഭവിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലേക്ക് നൈതിക ആശയങ്ങളുടെ പ്രായോഗിക പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. അമൂർത്ത ആശയങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനപകരം, യഥാർത്ഥ ലോക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന നൈതിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിലാണ് പ്രായോഗിക ധാർമ്മികത ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്.

നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ ഉണർത്തൂ

1. ----- അറിവിന്റെ സ്വഭാവം, ഉത്ഭവം, അതിരുകൾ, നിയമസാധുത എന്നിവ പരിശോധിക്കുന്ന ദാർശനിക ശാസ്ത്രശാഖയാണ്.

(ജ്ഞാനശാസ്ത്രം, സത്യം, കത്തിടപാടുകൾ, നീതീകരണം)

2 ----- തത്ത്വചിന്തയിലും ജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിലും അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാന അടിത്തറയാണ് (ജ്ഞാനശാസ്ത്രം, സത്യം, കത്തിടപാടുകൾ, ന്യായീകരണം)

3 --

(ജ്ഞാനശാസ്ത്രം, സത്യം, കത്തിടപാടുകൾ, നീതീകരണം)

4 ----- ഒരു വിശ്വാസത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന കാരണത്തെയോ തെളിവിനെയോ സംബന്ധിച്ചത്.

(ജ്ഞാനശാസ്ത്രം, സത്യം, കത്തിടപാടുകൾ, നീതീകരണം)

5----- എന്നത് ധാർമ്മിക ആശയങ്ങളുടെ പ്രായോഗിക പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ധാർമ്മികതയുടെ ഒരു ഉപമേഖലയാണ് (സത്യം, കത്തിടപാടുകൾ, ന്യായീകരണം പ്രായോഗിക ധാർമ്മികത)

നിങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ പുറത്തെടുക്കൂ

1. ജ്ഞാനശാസ്ത്രവും സത്യതയും എന്ന ആശയം വിശകലനം ചെയ്യുക.

2. ധാർമ്മികതയും ഉത്തരവാദിത്തവും എന്ന ആശയം വിലയിരുത്തുന്നു.